

[Aksel Larsen.]

godt med kommunismen i verdens målestok og i Vesteuropa; hvis ministeren vil kaste blikket ud over Vesteuropa, vil han se, at i en hel række vesteuropæiske lande er det ikke de kommunistiske partier, der er gået tilbage i stemmetal og indflydelse, men de socialdemokratiske partier. Tænk, hvordan det går det socialdemokratiske parti i Frankrig og England, for den sags skyld i Sverige og Danmark. Det var det socialdemokratiske parti, der led et alvorligt nederlag ved kommunevalgene. Jeg synes, den højtærede minister skulle tænke på, hvordan det går hans eget parti, i stedet for at glæde sig over, hvordan det går kommunisterne. Vi befinder os ganske godt, og hvad angår Marshallplanen og Danmarks økonomiske politik, finder vi vor opfattelse bekræftet af, hvad ministeren sagde i slutningen af sin tale. Ministeren sagde — det står sp. 3530—31 —:

„Vi befinder os på et trin i den økonomiske efterkrigsudvikling, der er præget af stor usikkerhed. . . . Situationen er med andre ord ustabil, men har hidtil fortrinsvis virket til ugunst for Danmark og medført, at vi efter to års fremskridt på snart sagt alle områder står foran en økonomisk periode med store vanskeligheder.“

Det er resultatet af den politik, vi har kritiseret. Vi takker for denne anerkendelse. Da formanden har rejst sig, skal jeg gemme et par yderligere bemærkninger, jeg har, til jeg kommer på talerstolen igen.

Tholstrup: For et par år siden deltog jeg i nogle forhandlinger i Interlaken i Schweiz om dannelsen af et forenet Europa. Det stod klart for enhver, at når der samledes to store magtgrupper på hver side af Europa, ville det ikke i længden være holdbart for de små europæiske lande at stå ene hver for sig. Ingen ville være i stand til at modstå stærke økonomiske tryk eller det, der var værre. Resultatet blev Atlantpagten og det økonomiske samarbejde, hvortil Amerika yder så glimrende en hjælp. Denne hjælp er i særlig grad påkrævet for de lande, som havde lidt hårdt under krigen og havde svært ved at få genopbygget deres produktionsapparater.

Da jeg i to dage havde siddet og hørt på de mange taler om, hvorledes man skulle opbygge et fælleseuropæisk parlament, og hvilke opgaver man i særlig grad skulle tage sig på, tog jeg ordet for at give udtryk for, hvad vi liberalister

mener om forudsætningen for et snævrere samarbejde med vore nabolande, nemlig ophævelse af de nationale handelsskranker, således at varer og mennesker frit kan færdes uden restriktioner eller toldbehandling, således at Europa bliver en økonomisk enhed på samme måde som USA, der netop i kraft af den store økonomiske enhed er blevet så produktionsmæssigt overlegen. Det var da også de samme tanker, som kom til udtryk i Marshallplanens administrator, automobilfabrikanten Hoffmans taler og handlinger senere hen. Jeg sagde dengang og gentager: kommer handelen for alvor i gang imellem de europæiske lande, uden udenrigsministres og diplomaters og offentlige kontors indblanding, så er den bedste basis for fred imellem alle disse nationer sikret, da ingen ønsker at bekriige sin handelspartner. Og så fandt man såmænd nok meget lettere ud af, hvorledes man bagefter skulle lave et fælles parlament. Om kort tid, vistnok i næste uge, vil der i London blive påbegyndt nogle internationale konferencer, og det bebudes allerede nu, at det er det økonomiske samarbejde, der står øverst på programmet. Hovedfigurerne er Dean Acheson fra USA, Ernest Bevin, England, Robert Schuman, Frankrig, og Hoffman er jo også med her. Denne gang gælder det ikke Europa alene, men hele den frie verden — såkaldte. Det vil i denne forbindelse kun sige den verden, som bekender sig til det politiske demokrati, for frihed for alvor har man jo ikke mange steder, det er man bange for de fleste steder. Det ville være glædeligt, om hele den frie verden kunne finde sammen til et sådant samarbejde — og mon ikke dette på fredelig basis også ville friste de udenforstående lande til at medvirke, også landene bag jerntæppet?

Da Danmark med sin store udenrigshandel er et af de lande, der har den allerstørste interesse i en sådan tilstand, bør vi på enhver måde søge at bidrage til en lykkelig løsning. Men hvad gør vi? Vor regering sidder og beskuer sin egen navle, og i stedet for at lytte til verdens store nationaløkonomer interesserer den sig mere for sine egne, lokalt udklækkede cand. politikers amatøragtige, nationaløkonomisk ensrettede teorier, teorier, der mere end på noget andet bygger på at være sig selv nok — beskyttelse af egne lokale interesser i stedet for samarbejde til fælles bedste — uden at forstå, at hvis hver enkelt skulle klare sig selv, ville udviklingen gå helt i stå, de produktionsmæssige fremskridt holdes ude, og levefo-